

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 3 september 2019 met nummer RvVb-A-1920-0007
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0758-A

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. de heer Armand VAN HAM2. mevrouw Lieve VANDEVELDE <p>vertegenwoordigd door advocaat Pieter JONGBLOET met woonplaatskeuze op het kantoor te 3010 Leuven, Oude Diestsesteenweg 13</p>
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BERLAAR2. de gemeente BERLAAR, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen <p>vertegenwoordigd door advocaat Joris MATTHIJS met woonplaatskeuze op het kantoor te 2500 Lier, Donk 54</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 5 juli 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 12 april 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Berlaar van 31 oktober 2017 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tweede tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verharden van een gedeelte van een trage weg in waterdoorlatend materiaal op de percelen gelegen te 2590 Berlaar, Ezenhoek 26, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie C, nummers 102H en 69B3.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partijen vragen met een aangetekende brief van 25 september 2018 in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partij met een beschikking van 9 oktober 2018 toe, tussen te komen.

De verwerende partij dient geen antwoordnota in, maar bezorgt wel het administratief dossier. De tussenkomende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partijen dienen een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 9 juli 2019.

Advocaat Joeri LETEN, *loco* advocaat Pieter JONGBLOET, voert het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Nick SERVranckx, *loco* advocaat Joris MATTIJS, voert het woord voor de tussenkomende partijen.

De verwerende partij verschijnt, alhoewel behoorlijk opgeroepen, niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tweede tussenkomende partij dient op 4 juli 2017 bij de eerste tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het verharderen van een gedeelte van een trage weg in waterdoorlatend materiaal” op de percelen gelegen te 2590 Berlaar, Ezenhoek 26.

Over de burgerrechtelijke kwalificatie van deze trage verbindingsweg, meer bepaald de vraag of de weg al dan niet een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van overgang is, worden sinds jaren al tal van burgerrechtelijke procedures gevoerd.

In het meest recente vonnis (van 4 maart 2014) verwerpt de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen het hoger beroep van de verzoekende partijen tegen het vonnis van de Vrederechter van Heist-op-den-Berg van 27 september 2012, die daarin bevestigt dat de tweede tussenkomende partij titularis is van een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van overgang op de percelen, die eigendom zijn van de verzoekende partijen.

De percelen liggen, volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Mechelen’, vastgesteld met een koninklijk besluit van 5 augustus 1976, deels in woongebied met landelijk karakter en deels in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

Het Departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling, adviseert op 17 augustus 2018 gunstig.

De provinciale dienst Integraal Waterbeleid adviseert op 25 augustus 2018 als volgt voorwaardelijk gunstig:

“ ...

5. TOETSING EN CONCLUSIE

Gunstig, **mits** rekening gehouden wordt met de voorwaarden en maatregelen opgelegd in punt 4, in het bijzonder met de daar vermelde aandachtspunten, aanbevelingen en voorwaarden:

- *Er wordt een verharding aangelegd voor de trage weg in dolomiet afgewerkt tussen boordstenen. De verhardingen en funderingen dienen bestand te zijn tegen het overrijden van de onderhoudsmachines tot 40 ton ((tractoren en kranen op banden op rupsen).*
- *De werken gebeuren plaatselijk ook in effectief overstromingsgevoelig gebied. Er mag geen ruimte voor overstromingswater verloren gaan. De verharding van de trage weg dient ingewerkt te worden zodat het maaiveldpeil behouden blijft. De uitgegraven grond dient afgevoerd te worden uit overstromingsgevoelige zones.*
- *De bestaande inbuizing heeft een diameter 500mm en is te klein gedimensioneerd. Bovendien ligt de inbuizing schuin waardoor de instroom slechts voor 40% vrij is door aanslibbing. Een vernieuwing van de inbuizing dient gekoppeld aan de werken aan de trage weg voorzien te worden.*

...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert niet binnen de decretaal bepaalde termijn.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert voorwaardelijk gunstig.

De eerste tussenkomende partij verleent op 31 oktober 2017 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tweede tussenkomende partij:

“ ...

toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

Volgens het goedgekeurd gewestplan Mechelen (KB van 5 augustus 1976) ligt het eigendom binnen het agrarisch gebied.

Het Koninklijk besluit van 28 december 1972 over de Inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen is van toepassing. Het besluit stelt dat:...

De aanvraag is principieel in strijd met het gewestplan want het gaat niet over een landbouwactiviteit.

De geplande werken brengen de plaatselijke ruimtelijke ordening niet in het gedrang en overstijgt de ruimtelijke draagkracht niet.

watertoets

Het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid, in het bijzonder artikel 8, is van toepassing. Dat stelt dat de vergunningverlenende overheid verplicht wordt om op basis van de voor de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheersplannen de schadelijke effecten van de vergunningsplichtige activiteiten op de kwantitatieve toestand van het grondwater na te gaan en in voorkomend geval compenserende maatregelen op te leggen.

Na toepassing van de watertoets op de vergunningsplichtige werken, kan in alle redelijkheid geoordeeld worden dat, indien rekening gehouden wordt met de voorwaarden opgelegd in het advies van het provinciebestuur Antwerpen, Dienst Integraal Waterbeleid d.d. 25 augustus 2017, er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt.

Het voorliggend project heeft een beperkte oppervlakte en ligt niet in een recent overstroomd of overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt.

Andere bepalingen

Het dossier moest behandeld worden volgens de reguliere procedure zoals beschreven in de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening (artikel 4.7.2. en volgende), omwille van de volgende redenen:

- artikel 4.7.1 § 2 van de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening stelt dat de Vlaamse regering de handelingen van algemeen belang of van publiekrechtelijke rechtspersonen aanwijzen, die omwille van hun beperkte ruimtelijke impact of de eenvoud van het dossier binnen de reguliere procedure worden behandeld;*
- het gewijzigd besluit van 20 juli 2012 (In werking getreden vanaf 1 september 2012) van de Vlaamse regering tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1.5°, artikel 4.4.7 §2 en artikel 4.7.1 §2, tweede lid van de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester, Hoofdstuk III/1, artikel 3/1, 2° stelt dat "het aanleggen, wijzigen en uitbreiden van gemeentelijke fiets-, ruit- en wandelpaden of van andere gemeentelijke paden ten behoeve van de zwakke weggebruiker, en hun aanhorigheden zoals langsgrachten" dienen te worden behandeld binnen de reguliere procedure.*
- het gewijzigd besluit van 20 juli 2012 (in werking getreden vanaf 1 september 2012) van de Vlaamse regering tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1.5°, artikel 4.4.7, §2 en artikel 4.7.1, §2, tweede lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester, Hoofdstuk III/1, artikel 3/1, 5° stelt dat "het bouwen, verbouwen en uitbreiden van gebouwen voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, voor zover de totale grondoppervlakte beperkt blijft tot maximaal 100m³ en de hoogte tot maximaal 5 meter" dienen te worden behandeld binnen de reguliere procedure.*

Artikel 4.4.7. §2 van de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening voorziet dat in een vergunning voor kleine handelingen van algemeen belang, of voor lijninfrastructuur- en nutswerken die een gemeentelijk karakter hebben of kleine wijzigingen inhouden, steeds mag worden afgeweken van stedenbouwkundige voorschriften, voor zover de betrokken handelingen de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen. De Vlaamse regering bepaalt welke handelingen van algemeen belang als klein worden beschouwd, en welke lijninfrastructuur- en nutswerken een gemeentelijk karakter hebben of een kleine wijziging inhouden.

Het gewijzigd besluit van 20 juli 2012 (in werking getreden vanaf 1 september 2012) van de Vlaamse regering tot aanwijzing van de handelingen in de Zin van artikel 4.1.1.5,

artikel 4.4.7 §2 en artikel 4.7.1 §2, tweede lid van de Vlaamse Codex ruimtelijke ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester, Hoofdstuk III, artikel 3, §1, 1°, a stelt dat "de aanleg, wijziging of uitbreiding van openbare fiets-, ruiter- en wandelpaden, en andere paden ten behoeve van de zwakke weggebruiker*" dienen te worden beschouwd als handelingen van algemeen belang die een ruimtelijke beperkte impact hebben.

Het verharderen met dolomiet (waterdoorlatend) van een bestaande trage weg met een beperkte breedte van 1,20 meter over een afstand van ca. 200 meter, brengt de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet in het gedrang.

De betrokken percelen liggen niet in een BPA, een RUP of een goedgekeurde verkaveling, maar het blijft de bevoegdheid van de overheid om de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke inzichten en noden betreffende een goede aanleg van de plaats, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het geldende gewestplan.

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

De werken vinden plaats in een landschappelijk vrij waardevol veelal open weidegebied tussen Itegembaan en Ezenhoek, waar ook houtkanten en sporadische bomenpartijen voorkomen.

De dolomietverharding gebeurt op een reeds vele decennia bestaande openbare wegenis die loopt tussen Itegembaan en Ezenhoek, waarvan het tracé ook voorkomt op het kadasterplan en waarvan de breedte onlangs bij vonnis is vastgelegd op 1,20 meter.

Langs het tracé bevinden zich twee zonevreemde woningen en een recent gerenoveerde paardenstal.

Het aanbrengen van de waterdoorlatende en ecologische verharding over een beperkte breedte en lengte heeft de bedoeling de toegankelijkheid van deze verbindingsweg voor de bevolking te verbeteren, wat het wandelcomfort zal verhogen zonder dat er omwille van de aard van de verharding een noemenswaardige landschappelijke impact zal zijn.

De eventuele impact van de werken op de bewoners van de twee aanpalende woningen is uitvoerig aan bod gekomen tijdens de beoordeling van de bezwaarschriften. De geplande werken brengen de plaatselijke ruimtelijke ordening niet in het gedrang en overstijgt de ruimtelijke draagkracht niet.

...

Het college van burgemeester en schepenen motiveert zijn standpunt als volgt:

- de voorgestelde wijzigingen brengen de goede aanleg van het gebied en de ruimtelijke draagkracht van het perceel niet in het gedrang;

- na toepassing van de watertoets op de vergunningsplichtige werken, kan in alle redelijkheid geoordeeld worden dat, indien rekening gehouden wordt met de voorwaarden opgelegd in het advies van het provinciebestuur Antwerpen, Dienst Integraal Waterbeleid d.d. 25 augustus 2017, er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt;

- de gemaakte afwegingen inzake toetsing aan de regelgeving en de goede ruimtelijke ordening, verantwoorden het verlenen van de vergunning.

...”

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 21 november 2017 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 januari 2018 de beslissing over het administratief beroep te verdagen om de gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij toe te laten een beslissing te nemen over de zaak van de wegen.

De hoorzitting wordt georganiseerd op 30 januari 2018.

De gemeenteraad keurt op 20 maart 2018 het tracé en de aanleg van het gedeelte van de trage weg nabij Ezenhoek goed.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 29 maart 2018 het administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 30 januari 2018 verklaart de verwerende partij het administratief beroep op 12 april 2018 als volgt ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning:

“ ...

De aanvraag is niet in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan (agraris gebied), maar er kan worden afgeweken van de gewestplanvoorschriften op basis van artikel 4.4.7 VCRO.

Volgens het vastgestelde gewestplan van Mechelen (goedgekeurd bij KB van 5 augustus 1976) situeert de aanvraag zich in 'woongebied met landelijk karakter' en 'agraris gebied'.

...

De aanvraag heeft betrekking op het verharderen van een bestaande erfdienstbare weg, in functie van een publiek gebruik. De aanvraag staat niet in functie van een leefbaar (para)agraris bedrijf en is principieel niet in overeenstemming met het agraris gebied.

De aanvraag heeft echter wel betrekking op een handeling van algemeen belang met een ruimtelijke beperkte impact en valt hierdoor onder het toepassingsgebied van artikel 4.4.7, §2 VCRO...

Artikel 4.4.7, §2 VCRO bepaalt met andere woorden dat het in een vergunning voor handelingen van algemeen belang die een ruimtelijk beperkte impact hebben, mag worden afgeweken van stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften.

Handelingen van algemeen belang kunnen een ruimtelijk beperkte impact hebben vanwege hun aard of omvang, of omdat ze slechts een wijziging of uitbreiding van bestaande, of geplande infrastructuur of voorzieningen tot gevolg hebben.

De Vlaamse Regering heeft door middel van het uitvoeringsbesluit 'Besluit van de Vlaamse Regering tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, §2 en artikel 4.7.1, §2,, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening' bepaald welke handelingen van algemeen belang onder het toepassingsgebied van artikel 4.4.7, §2 VCRO vallen.

Het gevraagde project kan worden beschouwd als “de aanleg, wijziging of uitbreiding van openbare fiets-, ruiter- en wandelpaden, en andere paden voor de zwakke weggebruiker” en kan worden beschouwd als een handeling van algemeen belang die een ruimtelijk beperkte impact heeft.

De aanvraag omvat geen wijziging aan het bestaande tracé van de trage weg, noch een wijziging aan het bestaande publieke overgangsrecht. De aanvraag heeft louter betrekking op het voorzien van een verharding in dolomiet met aan beide zijden een betonnen boordsteen op dezelfde afwerkingshoogte. De aanvraag is erop gericht om het publieke gebruik van de trage weg te verbeteren.

Gelet op het gunstig advies van het Departement Landbouw en Visserij en de aard van het project (het louter verharden van een gedeelte van een bestaande, smalle trage weg in waterdoorlatend materiaal, zonder tracéwijziging) kan worden besloten dat de aanvraag geen significante impact heeft op het agrarisch gebied waarin de aanvraag zich situeert. De gevraagde afwijking (op basis van artikel 4.4.7 VCRO) kan worden toegestaan.

De aanvraag doorstaat de watertoets, op voorwaarde dat het advies van de provinciale Dienst Integraal Waterbeleid strikt nageleefd wordt.

Volgens artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te zijn aan de watertoets. Het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets: De aanvraag werd getoetst aan de kenmerken van het watersysteem, aan de doelstellingen en beginselen van artikel 5, 6 en 7 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het stroomgebiedbeheerplan.

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het terrein van de aanvraag gelegen te zijn in een effectief overstromingsgevoelig gebied.

Het voorliggende project voorziet de mogelijkheid van het bouwen of verharden van een aanzienlijke oppervlakte, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding.

Uit het advies van de provinciale Dienst Integraal Waterbeleid blijkt dat de mogelijke schadelijke effecten voor de waterhuishouding kunnen worden ondervangen indien volgende voorwaarden worden nageleefd:

- Er wordt een verharding aangelegd voor de trage weg in dolomiet afgewerkt tussen boordstenen. De verhardingen en funderingen dienen bestand te zijn tegen het overrijden van de onderhoudsmachines tot 40 ton (tractoren en kranen op banden op rupsen).*
- De werken gebeuren plaatselijk ook in effectief overstromingsgevoelig gebied. Er mag geen ruimte voor overstromingswater verloren gaan, De verharding van de trage weg dient ingewerkt te worden zodat het maaiveldpeil behouden blijft. De uitgegraven grond dient afgevoerd te worden uit overstromingsgevoelige zones.*
- De bestaande inbuizing heeft een diameter 500mm en is te klein gedimensioneerd. Bovendien ligt de inbuizing schuin waardoor de instroom*

slechts voor 40% vrij is door aanslibbing. Een vernieuwing van de inbuizing dient gekoppeld aan de werken aan de trage weg voorzien te worden.

De aanvraag is in overeenstemming met de direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening mits het advies van de provinciale Dienst Integraal Waterbeleid strikt nageleefd wordt.

De aanvraag omvat wegeniswerken waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft. De gemeenteraad heeft de vereiste beslissing over de zaak van de wegen (artikel 4.2.25 VCRO) genomen.

Art. 4.2.25 VCRO bepaalt het volgende:...

De aanvraag heeft betrekking op het wijzigen van de bestaande inrichting van de betreffende trage weg. In de gewenste toestand wordt een dolomietverharding aangelegd op een fundering in steenslag, aan beide zijden afgewerkt met een betonnen boordsteen.

De verharding wordt over een maximale afstand van 200 m voorzien, met een maximale breedte van 1,2 m. Gelet op het openbare karakter van de trage weg dient de gemeenteraad eerst te beslissen over de zaak van de wegen alvorens de deputatie tot het nemen van een beslissing kan overgaan.

De bestreden beslissing van de gemeente Berlaar vermeldt niet dat de gemeenteraad over de inrichting van de weg heeft beslist.

De deputatie heeft de provinciegouverneur daarom verzocht om de gemeenteraad samen te roepen, en een beslissing te laten nemen over de zaak der wegen binnen de voorgeschreven termijn van 60 dagen.

Op 28 maart 2018 ontving de dienst van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar een mail namens het Gemeentebestuur van Berlaar met daarin de vereiste gemeenteraadsbeslissing. Het betreffende gemeenteraadsbesluit werd genomen tijdens de gemeenteraad van 20 maart 2018 en heeft volgend besluit:

“het tracé en de aanleg (verharding in dolomiet) van een gedeelte van de trage weg nabij Ezenhoek 26 en Itegembaan 240 (verbinding Itegembaan-Ezenhoek) zoals voorzien op de bouwplannen gevoegd bij de stedenbouwkundige aanvraag SVA/6707 wordt goedgekeurd.”

Aangezien de gemeenteraad zich nu positief heeft uitgesproken over het tracé en de aanleg van de trage weg, is er geen belemmering meer om een voorwaardelijke vergunning te verlenen.

De bezwaren in het beroepsschrift zijn overwegend burgerrechtelijk van aard.

De trage weg tussen de Itegembaan en de Elzenhoekstraat is zo blijkt uit het beroepsdossier het voorwerp van een jarenlange burgerrechtelijke procedure. De beroeper haalt aan dat de betreffende weg over zijn eigendom loopt en verwacht inkijk en mogelijk vandalisme. De beroeper meent eveneens dat zijn burgerlijke rechten geschonden worden doordat de aanvraag een verzwaring van de erfdienstbaarheid inhoud. Verder haalt de beroeper aan dat de weg niet geschikt zou zijn voor zwaar verkeer.

Voorliggende aanvraag omvat geen wijziging aan het bestaande tracé van de trage weg, noch aan het gebruik, noch aan zijn karakteristieken. De inplanting van de weg en eventuele hinderaspecten ten gevolge van de inplanting staan bijgevolg niet ter discussie.

Het verharden van de betreffende weg heeft geen invloed op het toegelaten gebruik en kan niet zoals de beroeper aanhaalt als een verzwaring van de erfdienstbaarheid aanzien worden.

Hierbij moet worden benadrukt dat een stedenbouwkundige vergunning een zakelijk recht inhoudt en slechts tot uitvoering kan komen onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten.

Dit blijkt ook duidelijk uit artikel 4.2.22 VCRO, dat bepaalt dat een stedenbouwkundige vergunning een zakelijk karakter heeft en wordt verleend onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten.

Wat betreft het burgerrechtelijk aspect van de trage weg is de deputatie op de hoogte van een vonnis (referentie A. R. nr. 13/67/A) van de vrederechter, waarin volgende zaken over de trage weg worden aangehaald (in dit vonnis zijn "eisers in hoger beroep" de huidige beroepers):

"Bij voormeld vonnis werden de eisers in hoger beroep definitief veroordeeld om de zate van de weg, zoals aangeduid in stippellijn op het plan van het kadaster, aangehecht aan het oorspronkelijke exploot van rechtsingang, opnieuw in de oude toestand te herstellen en het overgangsrecht ten behoeve van de buurtbewoners over deze weg te eerbiedigen."

Aan eiser in hoger beroep werd het verbod opgelegd om door middel van enige -afsluiting of door het plaatsen van obstakels of door welkdanige feitelijke stoornis ook het gebruik van deze weg over een breedte van 1,2 m onmogelijk te maken.

Voorliggende aanvraag doet geen enkele uitspraak over het burgerrechtelijke aspect van de trage weg en staat dan ook volledig los van dit vonnis. Ook de stedenbouwkundige vergunning doet hierover geen enkele uitspraak.

...

De aanvraag kan in overeenstemming worden gebracht met de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van voorwaarden.

...

De trage weg is een erfdienstbaarheid met een openbaar karakter, gelegen op de percelen nabij Ezenhoek 26 en Itegembaan 240 (verbinding Itegembaan - Ezenhoek), kadastraal gekend als 1e afd. sectie C nrs, 69B3 en 102H (zie aanduiding in geel op onderstaande afbeelding).

De trage weg bevindt zich hoofdzakelijk in het agrarisch gebied, nabij het woongebied met landelijk karakter ter hoogte van het gehucht Elzenhoek. De kern van de gemeente Berlaar bevindt zich op ca. 2,4 km in noordwestelijke richting.

De gevraagde werken kaderen in het algemeen belang en zijn beperkt van aard en omvang. De aanvrager wenst een bestaande, smalle trage weg te verhardingen in waterdoorlatend materiaal met als doelstelling het publieke gebruik van de trage weg te verbeteren. Het huidige tracé en de huidige ligging van de weg blijven hierbij ongewijzigd.

Onder toepassing van artikel 4.4.7, §2 VCRO wordt een afwijking van de agrarische bestemmingsvoorschriften toegestaan.

Zoals eerder aangehaald, wijzigt voorliggende aanvraag het bestaande gebruik, de bestaande inplanting en de huidige karakteristieken van de bestaande wegenis niet. Het verharden van de trage weg heeft geen betekenisvolle invloed op het toegelaten, publiek gebruik.

Voorliggende aanvraag doet geen uitspraak over de mogelijke hinderaspecten ten gevolge van de inplanting en het gebruik van de trage weg.

Gelet op de specifieke ligging in agrarisch gebied, aan de rand van een woongehucht (buiten de dorpskern van Itegem), zal de trage weg hoofdzakelijk lokaal gebruikt worden door wandelaars, fietsers en licht gemotoriseerd verkeer. Het aantal vervoersbewegingen over het tracé wordt dan ook eerder beperkt geacht.

De waterdoorlatende dolomietverharding houdt rekening met het overstromingsgevoelige karakter van de omgeving, zo blijkt ook uit het gunstig advies van de provinciale Dienst Integraal Waterbeleid.

De half-verharding dient uitgevoerd te worden met een met een maximaal kaliber 0/5, zodat het oppervlak voldoende aaneengesloten is en voor alle gebruikers een optimaal comfort gegarandeerd wordt.

Tenslotte wordt nogmaals benadrukt dat vergunningen een zakelijk karakter hebben en worden verleend onder voorbehoud van de betrokken burgerlijke rechten. De deputatie is de hoogte van het vonnis (referentie A.R.nr. 13/67/A) van de vrederechter, waarin een aantal burgerrechtelijke zaken over de trage weg worden aangehaald. Voorliggende aanvraag doet echter geen enkele uitspraak over het burgerrechtelijke aspect van de trage weg en staat dan ook volledig los van dit vonnis. Ook de stedenbouwkundige vergunning en de opgelegde voorwaarden doen hierover geen enkele uitspraak.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Belang van de Verzoekende Partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren aan dat zij, als eigenaars van de weg, waarop de met de bestreden beslissing vergunde werken uitgevoerd zullen worden, hinder en nadelen zullen ervaren omdat voertuigen, bij het rijden over de weg, steentjes van de verharding met dolomiet (het “waterdoorlatend materiaal”) zullen wegslingeren en schade zullen veroorzaken, zowel aan hun gebouwen, als aan de gewassen op hun velden, en zo ook aan hun landbouwmachines.

2.

De tussenkomende partijen betwisten het belang van de verzoekende partijen omdat ze alleen stellen dat zij aanpalende eigenaars zijn, maar niet voldoende concreet aannemelijk maken dat zij door de bestreden beslissing hinder en nadelen zullen ervaren: dat voertuigen, bij het rijden over de weg, steentjes van de verharding met dolomiet zullen wegslingeren en schade zullen veroorzaken, zowel aan de gebouwen van de verzoekende partijen, als aan de gewassen op hun velden, en zo ook aan hun landbouwmachines, is alleen maar een veronderstelling

Volgens de tussenkomende partijen zal de 'trage weg', waarvoor met de bestreden beslissing de verharding met waterdoorlatend materiaal vergund wordt, alleen gebruikt worden door wandelaars, fietsers en licht gemotoriseerd verkeer, die geen schade kunnen berokkenen: zware voertuigen zijn alleen toegestaan voor het onderhoud van de weg en omwille van het met de bestreden beslissing vergund kaliber van de verharding zullen er, bij het rijden over de weg, geen steentjes van de verharding met dolomiet wegslingeren.

3.

De verzoekende partijen wijzen er in hun toelichtende nota op dat de Raad al geoordeeld heeft dat een verzoekende partij belang heeft bij de Raad beroep in te stellen tegen een beslissing met toename van voertuigbewegingen in de onmiddellijke omgeving van haar eigendom als gevolg.

Volgens de verzoekende partijen zullen er bovendien altijd her en der steentjes langs een met dolomiet verharde weg, zoals vergund met de bestreden beslissing, terechtkomen, en de keuze voor een klein kaliber van dolomiet doet daar geen afbreuk aan, minstens is het risico van de beweerde schade uiterst realistisch en dat volstaat, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als belang om de procedure te voeren.

Tot slot wijzen de verzoekende partijen ook nog op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, waaruit, volgens hen, duidelijk volgt dat het vereist belang niet restrictief geïnterpreteerd wordt.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (verder: VCRO), zoals van toepassing op de bestreden beslissing, vereist dat de verzoekende partijen, om als belanghebbende derden bij de Raad beroep te kunnen instellen, aantonen of aannemelijk maken dat zij door de bestreden beslissing rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kunnen ondervinden. Het bestaan van hinder of nadelen moet niet onomstotelijk zeker te zijn: het volstaat dat de verzoekende partijen de aard van de gevreesde hinder of nadelen afdoende concreet omschrijven en aannemelijk maken dat er een risico is voor het ervaren van de aangevoerde hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, als gevolg van de bestreden vergunning.

Het vereiste belang om bij de Raad beroep in stellen mag niet overdreven restrictief of formalistisch toegepast worden en de Raad kan, bij het onderzoek van het belang van de verzoekende partijen, bovendien rekening houden met gegevens uit het volledige beroepsverzoekschrift, met inbegrip van het gedeelte waarin de wettigheidskritiek geformuleerd wordt.

2.

Het wordt niet betwist dat de 'trage weg', waarvoor de verwerende partij met de bestreden beslissing de verharding in waterdoorlatend materiaal ('dolomiet') vergunt, een publieke doorgang is, die over de eigendom van de verzoekende partijen tussen hun woning en hun bedrijfsgebouwen loopt.

De verzoekende partijen maken voldoende aannemelijk dat er, als gevolg van het gekozen type verharding, er minstens een risico is op schade aan hun eigendommen en zij hebben dan ook het juridisch vereist belang, zoals bepaald in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, om bij de Raad beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

De Raad verwerpt de exceptie.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun eerste middel voeren de verzoekende partijen als volgt de schending aan van artikel 4.3.1, tweede lid VCRO, artikel 30 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (verder: OVD) en artikel 7, 3° a, 2) van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 houdende vaststelling van de dossiersamenstelling voor de aanvraag van stedenbouwkundige vergunningen (verder: Besluit Dossiersamenstelling):

“ ...

Doordat, middels het bestreden besluit, de vergunning wordt afgeleverd onder de bijkomende voorwaarde dat het voor de vergunde verharding gebruikte materiaal moet bestaan uit dolomiet met een kaliber van maximaal 0 tot 5 mm. doorsnee teneinde te zorgen voor een voldoende aaneengesloten oppervlak wat een optimaal comfort moet garanderen voor alle gebruikers,

En doordat, het opleggen van deze voorwaarde neerkomt op een wijziging van de ter vergunning voorgelegde plannen, nu artikel 7 3 0 a 2) van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 28 mei 2004 houdende vaststelling van de dossiersamenstelling voor de aanvraag van stedenbouwkundige vergunningen de aanduiding van de geplande wegverhardingen deel moet uitmaken van de tekeningen van de geplande werken, en derhalve van de plans, en een wijziging van de vergunde wegverharding dus neerkomt op een planwijziging.

En doordat, nergens uit het bestreden besluit blijkt dat deze planwijziging in de vergunning is opgenomen op verzoek van een aanvrager,

Terwijl, artikel 4.3.1. tweede lid VCRO voorschrijft dat een vergunning middels het opleggen beperkte planaanpassingen slechts kan worden vergund mits naleving van artikel 30 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning.

En terwijl, artikel 30 van het decreet van 25 april 2015 betreffende de omgevingsvergunning voorschrijft dat wijzigingen aan de vergunningsaanvraag slechts kunnen gebeuren op verzoek van de vergunningsaanvrager,

En terwijl noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om bij de aanleg van de wegverharding gebruik te maken van een maximaal kaliber van 0 tot 5 mm. teneinde een voldoende aaneengesloten oppervlak te verkrijgen uitgegaan is van de aanvrager zelf,

Zodat het bestreden besluit, door een vergunning af te leveren die een wijziging inhoudt van de ter vergunning voorlegde plannen, in toepassing van artikel 4.3.1. VCRO doch zonder dat daarbij het in artikel 30 van het omgevingsvergunningsdecreet opgelegde voorwaarde dat een dergelijke wijziging enkel op verzoek van aanvrager kan wordt gerespecteerd, de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden.

...

2.

2.1

De tussenkomende partijen betwisten als volgt de ontvankelijkheid van het eerste middel:

“ ...

Verwerende partij heeft aan de GEMEENTE BERLAAR een vergunning afgeleverd voor het verharden van het wegtracé van een bestaande trage weg. Van bij de aanvraag werd voorzien in een dolomiet verharding. Evenwel is bijkomend door verwerende partij opgelegd dat de gebruikte verharding in een maximaal kaliber moet uitgevoerd worden om alzo het comfort van de gebruikers te optimaliseren. Dit brengt ook met zich mee dat er van rondvliegende stenen geen sprake kan zijn die enige schade kunnen veroorzaken aan de eigendom van verzoekende partijen.

Bijgevolg komt deze voorwaarde net tegemoet aan één van de bezwaren van verzoekers zoals reeds opgenomen in hun bezwaar ten tijde van het openbaar onderzoek.

Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd door verzoekers in hun verzoekschrift:...

Welk belang verzoekers zodoende hebben bij het inroepen van dit eerste middel is tussenkomende partijen zodoende volstrekt onduidelijk. Zij halen geenszins enig voordeel in het opnieuw schrappen van deze voorwaarde die luidens hen onwettig zou zijn toegevoegd aan de bestreden beslissing.

14.- Bovendien wensen tussenkomende partijen op te merken de volledige redenering van verzoekende partijen opgebouwd is aan de hand van artikelen welke voor onderhavige aanvraag niet toepasselijk zijn. De aanvraag betreft namelijk nog een dossier zoals volledig en ontvankelijk verklaard op 27 juli 2017. Dit is zodoende voor de inwerkingtreding van het omgevingsvergunningsdecreet en haar uitvoeringsbesluiten voor wat de gemeente BERLAAR betreft. De procedure voor het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning is zodoende gevolgd.

Dit is van belang nu verzoekende partijen zich beroepen op art. 4.3.1, tweede lid VCRO met verwijzing naar art. 30 van het decreet dd. 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning. Het gewijzigde artikel 4.3.1, tweede lid VCRO en art. 30 OVD zijn evenwel pas van toepassing op aanvragen ingediend vanaf 1 januari 2018, quod non in casu.

In eerste administratieve aanleg werd de aanvraag op 4 juli 2017 pas ingediend. Bijgevolg is het omgevingsvergunningendecreet helemaal niet van toepassing.

Vanzelfsprekend gaat eenzelfde redenering op voor de bepaling van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening waar verzoekende partij zich op beroept.

15.- In de toepassing van art. 4.3.1, tweede lid VCRO, beroept verzoekende partij zich op de versie van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gewijzigd naar aanleiding van

het intreden van de figuur van de omgevingsvergunning. Verzoekende partij kent volgende inhoud toe aan art. 4.3.1, tweede lid en derde lid VCRO:...

Deze versie van het kwestieuze artikel evengoed slechts van toepassing op de aanvragen ingediend vanaf 1 januari 2018. Op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, luidde het artikel als volgt: ...

Het hoeft weinig betoog dat Uw Raad een redenering gesteund op artikelen die niet van toepassing zijn, niet kan bijtreden.

Dit eerste middel is zodoende op basis van bovenstaande redenen volstrekt onontvankelijk.

..."

2.2

De tussenkomenende partijen stellen ten gronde over het eerste middel:

" ...

Daarnaast kwalificeren verzoekende partijen ten gronde de door verwerende partij opgelegde voorwaarde verkeerdelijk als een planaanpassing.

In de bestreden beslissing besluit verwerende partij tot afgifte van de vergunning overeenkomstig de voortgebrachte plannen en onder de volgende voorwaarden:

- De half-verharding moet worden uitgevoerd met een maximaal kaliber 0/5 ;*
- Het advies van de provinciale dienst integraal waterbeleid dd. 25 augustus 2017 moet worden nageleefd.*

Het bepalen van het maximum kaliber waarin de verharding moet worden uitgevoerd is geenszins te kwalificeren als een planaanpassing.

Dit betreft een loutere verduidelijkende voorwaarden voor wat betreft de gebruikte materialen op het plan, zoals toegestaan in art. 4.2.19 VCRO.

Deze voorwaarde is voldoende precies, in verhouding tot de vergunde handelingen en kan verwezenlijkt worden door enig toedoen van de aanvrager zonder dat deze nog een bijkomende beoordeling behoeft.

Zelfs indien ondergeschikt Uw Raad de voorwaarde kwalificeert als een planaanpassing, is deze zonder meer toegestaan. Volgens art. 4.3.1, derde lid VCRO is een planaanpassing immers mogelijk wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:...

Het kan niet worden ingezien op welke wijze de wijziging afbreuk doet aan de bescherming van de mens of het milieu of de goede ruimtelijke ordening. De wijziging brengt evenmin een schending van de rechten van derden met zich mee.

Bovendien komt de wijziging tegemoet aan bezwaren geuit tijdens het openbaar onderzoek, zoals hoger in de weerlegging van dit middel reeds weergegeven.

..."

3.

De verzoekende partijen antwoorden in hun toelichtende nota dat hun eerste middel wel degelijk ontvankelijk is en wijzen er op dat hun nadeel niet eindigt omwille van de keuze voor een kleiner kaliber van verharding, omdat de ‘trage weg’ nog altijd intensiever zal gebruikt worden en de kleinere verharding ook hun landbouwmachines en akkers zal beschadigen, terwijl het bovendien eventueel een nadelig effect heeft op de waterhuishouding.

De verzoekende partijen verwijzen tot slot nog naar recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat het belang bij een middel niet overdreven restrictief mag worden geïnterpreteerd.

Ten gronde verwijzen de verzoekende partijen naar hun beroepsverzoekschrift.

Beoordeling door de Raad

1.

De verwerende partij verleent met de bestreden beslissing aan de tweede tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voor het verharden van een gedeelte van een trage weg in waterdoorlatend materiaal, met als voorwaarde onder meer dat *“de half-verharding moet worden uitgevoerd met een maximaal kaliber 0/5.”*

2.

De tussenkomende partijen betwisten de ontvankelijkheid van het eerste middel, omdat de opgelegde voorwaarde tegemoetkomt aan door de verzoekende partijen opgeworpen bezwaren.

De Raad verwerpt die exceptie omdat de verzoekende partijen opwerpen dat de opgelegde voorwaarde strijdig is met de in artikel 4.3.1, §1, tweede en derde lid VCRO bepaalde decretale voorwaarden, minstens dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom er aan die voorwaarden voldaan is.

Dat een voorwaarde per hypothese tegemoetkomt aan door de verzoekende partijen geuite bezwaren, ontnemt hen, in het licht van wat voorafgaat, niet het belang bij hun eerste middel.

3.

De verzoekende partijen beroepen zich in hun eerste middel onterecht op de bepaling van artikel 30 OVD dat wijziging van een aanvraag alleen mogelijk is op verzoek van de aanvrager.

Artikel 308 OVD wijzigt artikel 4.3.1, §1, derde lid VCRO door die bepaling van artikel 30 OVD er in op te nemen, maar de omgevingsvergunningsprocedure uit het OVD is door de decreten van 3 februari 2017 en 2 juni 2017 tot nadere implementatie van de omgevingsvergunning voor aanvragen, zoals de aanvraag waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, pas in werking getreden op 1 januari 2018.

Artikel 393, eerste lid OVD bepaalt dat *“een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, gedaan met toepassing van titel IV, hoofdstuk 7, van de VCRO, die is ingediend voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, wordt behandeld op grond van de bepalingen die geldig waren op het tijdstip waarop de aanvraag is ingediend”*, en artikel 397, §2, laatste lid OVD bepaalt *“dat procedures in beroepen tegen uitdrukkelijke beslissingen worden behandeld op grond van de procedureregels die van toepassing waren in eerste administratieve aanleg”*.

De aanvraag, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, dateert van 4 juli 2017, zodat de omgevingsvergunningsprocedure overeenkomstig artikel 393, eerste lid en 397, §2 OVD er nog niet op van toepassing is.

Omdat de aanvraag, conform artikel 393, eerste lid en 397, §2 OVD, behandeld moet worden volgens de (procedure)bepalingen, die van toepassing waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, geldt artikel 4.3.1, §1, derde lid VCRO, zoals van toepassing vóór de inwerkingtreding van het OVD, en niet de bepaling van artikel 30 OVD dat wijziging van een aanvraag alleen mogelijk is op verzoek van de aanvrager ervan,.

De verzoekende partijen kunnen hun eerste middel dus niet baseren op de schending van artikel 30 OVD.

4.

Los daarvan impliceert de in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarde helemaal geen aanpassing van de ingediende plannen, zodat de verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 4.3.1, §1, derde lid VCRO, zoals van toepassing op de aanvraag, niet schendt.

Uit de bij de aanvraag gevoegde plannen blijkt immers, door de uitdrukkelijke vermelding van 'dolomiet', concreet het type van verharding, zoals bepaald in artikel 7, 3°, a, 2) van het Besluit Dossiersamenstelling, en de opgelegde voorwaarde wijzigt dat type niet, maar specificceert alleen het maximum kaliber ervan.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de opgelegde voorwaarde niet voldoet aan de in artikel 4.2.19 VCRO voor vergunningsvoorwaarden bepaalde vereisten.

De Raad verwerpt dan ook het eerste middel.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren in hun tweede middel als volgt de schending aan van artikel 4.2.25 VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ...

Doordat, middels het bestreden besluit een vergunning wordt afgeleverd voor de aanleg van een wegverharding op de zate van een met een erfdiensbaarheid van doorgang belaste strook onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat het voor deze halfverharding gebruikte materiaal dient te bestaan uit dolomietsteen met een maximaal kaliber van 0 tot 5 mm. teneinde een voldoende aaneengesloten oppervlak te verkrijgen wat een optimaal comfort moet verzekeren voor alle gebruikers,

Terwijl, de aanvraag die tot het bestreden besluit heeft geleid, een aanvraag is die betrekking heeft op wegeniswerken,

En terwijl, artikel 4.2.25 VCRO voorschrijft, dat indien de ter vergunning voorgelegde aanvraag betrekking heeft op wegeniswerken, en de vergunningverlenende overheid van oordeel is dat de vergunning kan worden verleend, de gemeenteraad een beslissing neemt over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de vergunningsaanvraag,

En terwijl, de bevoegdheid van de gemeenteraad die een beslissing neemt over de zaak der wegen betrekking heeft op de technische uitvoering van de wegen en hun infrastructuur zoals verharding, waterafvoer, rioleringen openbare verlichting et cetera,

En terwijl, aldus de beslissing over het kaliber van het voor het wegooppervlak te gebruiken verhardingsmateriaal teneinde een voldoende aaneengesloten oppervlak te verkrijgen en het optimaal comfort te verzekeren van alle gebruikers, vreemd is aan de goede ruimtelijke ordening, maar integendeel exclusief tot de bevoegdheid van de gemeenteraad behoort haar verleend in toepassing van artikel 4.2.25 VCRO,

uit de rechtspraak van Uw Raad alsook deze van de Raad van State en tevens de rechtsleer blijkt duidelijk dat de "zaak der wegen" niet alleen de aanleg van de weg en diens aanhorigheden omvat, maar ook de uitrusting ervan,

En terwijl, Uw Raad reeds heeft geoordeeld dat een nieuwe beslissing van de gemeenteraad zich opdringt wanneer er wijzigingen worden aangebracht, zelfs wanneer deze niet raken aan het tracé van de wegenis,

En terwijl, het vaststaat dat de wijziging van de gebruikte verharding raakt aan de uitrusting van de weg en aldus aan de zaak der wegen en dat deze noodzakelijk gepaard dient te gaan met een nieuwe beoordeling door de gemeenteraad,

Zodat, de Deputatie door bij wijze van voorwaarde op te leggen dat het kaliber van het voor de wegverharding te gebruiken materiaal beperkt moet worden tot 0 tot 5 mm. nadat de gemeenteraad reeds over de zaak der wegen had beslist waardoor deze louter technische voorwaarde niet aan het oordeel van de gemeenteraad werd voorgelegd de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden.

...

2.

De tussenkomen partijen werpen de onontvankelijkheid van het tweede middel op omdat de voorwaarde een klein kaliber verharding ('dolomiet') te gebruiken tegemoetkomt aan één van de door de verzoekende partijen geformuleerde bezwaren, zodat het onduidelijk is welk belang de verzoekende partij hebben bij het inroepen van hun tweede middel.

Ten gronde stellen de tussenkomen partijen over het tweede middel:

"...

Het kan niet ontkend worden dat volgens de vaste rechtspraak van zowel de Raad van State, als van Uw Raad voor Vergunningsbetwistingen, de "zaak der wegen" niet alleen de aanleg van de weg en diens aanhorigheden omvat, maar ook de uitrusting ervan.

Verzoekende partijen gaan evenwel te ver wanneer zij aanvoeren dat het maximale kaliber van de gebruikte dolomiet als wegverharding, tot de "uitrusting" van de weg behoort.

Volgens een arrest van de Raad van State behoren tot de uitrusting van de weg: ... (RvS, 7 juni 2001, nr. 96.206.)

Volgens PEREMANS betekent de 'uitrusting' van de weg de rijwegverharding, de voetpaden, de verlichting, de riolering, de beplantingen, ... of nog "het uitgraven van de weg, de werken van opruiming en ophoging, het aanleggen van een riolering en de aansluiting voor de verschillende huizen, water-, gas- en elektriciteits- en telefoonvoorzieningen, de bekisting van de weg, de wegdekking, de boordstenen en de voetpaden en het reserveren van gronden voor groene ruimten en openbare nutsvoorzieningen (R. PEREMANS, "Het gemeenteraadsbesluit over het tracé en de

uitrusting van de wegen als ontvankelijkheidsgrond van bouw- en verkavelingsaanvragen”, De Gemeente 1975, 357, 361-362).

Het vaststellen van de het maximale kaliber van de wegverharding, is een detail nu de materiaalkeuze wel degelijk mee deel heeft uitgemaakt van de beslissing van de gemeenteraad over de zaak van de wegen (STUK C3).

Deze beslissing leest:...

Verzoekende partij voert aan dat een wijziging van de gebruikte verharding aan de uitrusting van de weg raakt en aldus aan de zaak der wegen, hetgeen compleet irrelevant is daar in casu de keuze van de wegverharding gerespecteerd wordt, zoals uitdrukkelijk vermeld in de gemeenteraadsbeslissing.

Het arrest van Uw Raad dd. 13 januari 2013, waar verzoekende partijen ter staving van het tweede middel naar verwijzen, is bovendien weinig relevant, nu het hier veel verregaandere wijzigingen betrof die als voorwaarde werden opgelegd, met name de keuze voor een groene zone met infiltratiebekken en open buffer en de toevoeging van een voetgangersweg die doorheen de groene zone loopt en die twee openbare wegen met elkaar verbindt. Zodoende werd in deze procedure een wegtracé toegevoegd. Dit is wel wat anders dan het beperken van de grootte van de te gebruiken dolomietsteen.

Het moge duidelijk wezen dat de aanleg van een voetgangersweg en het wijzigen van de plaats van de infiltratiebekken veel verregaandere wijzigingen zijn dan het vaststellen van het maximale kaliber van de verharding.

Daarnaast mag niet uit het oog verloren worden dat verwerende partij, binnen de grenzen uiteengezet door de gemeenteraad in haar beslissing omtrent de “zaak der wegen” dd. 20 maart 2018, over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt om het aangevraagde te toetsen de goede ruimtelijke ordening. In een recent arrest heeft Uw Raad dit nogmaals bevestigd:... (RvVB van 5 juni 2018 met nummer RvVb/A/1718/0969)

De beoordeling van de goede ruimtelijke ordening behoort exclusief toe aan het vergunningverlenende bestuursorgaan en is bijgevolg onttrokken aan de bevoegdheid van de gemeenteraad. De beoordelingscriteria van de goede ruimtelijke ordening staan opgesomd in artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° VCRO:...

*Dit betekent dat de gemeenteraad niet bevoegd is om te oordelen over o.a. de functionele inpasbaarheid van nieuwe wegenis of wijzigingen aan bestaande wegenis, de mobiliteitsimpact, de schaal van de wegenis, het ruimtegebruik, de visueel-vormelijke elementen van wegenis, het bodemreliëf, de hinderaspecten van wegenis, **het gebruiksgenot van wegenis, de veiligheid van wegenis** enz. (P.J. DEFOORT, “De Raad van State bevestigt: Een gemeenteraadsbeslissing over de zaak der wegen is onlosmakelijk verbonden met de vergunningsaanvraag”, (noot onder RvS 13 december 2016, nr. 236.746, bvba Benifisco en Florence Delacave), TROS 2017, afl. 86, 131-132.).*

Het vaststellen van het maximale kaliber van de verharding is ingegeven om redenen van goede ruimtelijke ordening, met name om het gebruiksgenot en de veiligheid van de wegenis te garanderen.

Dit volgt ontegensprekelijk uit de bestreden beslissing:...

Zelfs indien de voorwaarde m.b.t. het maximaal kaliber van de verharding beschouwd kan worden als een aanpassing aan de uitrusting van de weg (quod non), dient dit niet gepaard te gaan met een nieuwe beoordeling van de gemeenteraad aangezien deze laatste geen bevoegdheid heeft om te oordelen over voorwaarden opgelegd om de goede ruimtelijke ordening te garanderen.

Verwerende partij heeft dan ook met de nodige zorgvuldigheid het dossier beoordeeld en een beslissing genomen. Dit wordt ook op geen enkele wijze door verzoekers tegengesproken.

...

3.

De verzoekende partijen antwoorden in hun toelichtende nota:

“ ...

A) Ontvankelijkheid van het middel

De tussenkomenende partij stelt andermaal dat de betrokken voorwaarde een voordeel zou uitmaken voor beroepers en dat beroepers bijgevolg geen belang zouden hebben bij het middel.

Beroepers verwijzen ten eerste naar de uiteenzetting van het belang van het eerste middel.

Belangrijker echter is dat het middel raakt aan de bevoegdheid van de gemeenteraad Uw Raad heeft zeer recentelijk nog geoordeeld dat een bevoegdheidsoverschrijding raakt aan de openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt tevens dat er geen persoonlijk belang dient te zijn aangaande middelen die raken aan de openbare orde.

Het Grondwettelijk Hof heeft daarenboven nog recentelijk geoordeeld dat het belang bij het middel niet overdreven restrictief mag worden geïnterpreteerd.

Het middel is van openbare orde en ontvankelijk.

B) Gegrondeerdheid van het middel

Tussenkomenende partij tracht eerst en vooral aan te tonen dat de keuze voor het eigenlijke materiaal waaruit de weg zal bestaan, niet onder de In artikel 4 2 25 omschreven zaak der wegen zou vallen.

Ten tweede oordeelt de tussenkomenende partij dat de voorwaarde zou zijn Ingegeven omwille van redenen van goede ruimtelijk ordening en dat zelfs indien de voorwaarde beschouwd wordt als een aanpassing van de uitrusting van de weg, deze niet gepaard zou moeten gaan met een nieuwe beoordeling van de gemeenteraad.

Aangaande het tweede argument heeft Uw Raad zeer recentelijk nog geoordeeld dat:... (RvVb-A-1819-0191).

De eventuele omstandigheid dat een aanpassing gebeurt omwille van redenen van goede ruimtelijke ordening is aldus irrelevant. Indien een wijziging raakt aan de zaak der wegen, dient er een nieuwe beslissing te komen.

Daarenboven kan in alle ernst niet worden betwist dat de juiste samenstelling van de materie die de weg uitmaakt, deel uitmaakt van de 'uitrusting van de weg'. In rechtspraak door tussenkomen partij zelf aangehaald, wordt benadrukt dat de keuze van de verharding, exclusief toekomt aan de bevoegdheid van de gemeenteraad. Uiteraard dient de keuze van het kaliber van de dolomiet gezien te worden als 'de keuze van de verharding. Het staat daarnaast ook vast dat de keuze van het kaliber een effect heeft op bijvoorbeeld de waterhuishouding.

Door aan te geven hoe de weg juist uitgerust moet worden, zonder hiervoor een bijkomende gemeenteraadsbeslissing te laten nemen, schendt het bestreden besluit de in het middel geciteerde bepalingen en overschrijdt zij haar bevoegdheid.

Het middel is gegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 4.2.25 VCRO miskent omdat de keuze van het kaliber van de verharding van de 'trage weg' de exclusieve bevoegdheid is van de gemeenteraad en de wijziging van de 'uitrusting' van de weg dus noodzakelijk gekoppeld is aan een nieuwe gemeenteraadsbeslissing.

Het tweede middel is niet onontvankelijk, al is het maar omdat het de openbare orde raakt door de bevoegdheid van de gemeenteraad over de zaak van de wegen en de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid op te werpen.

De Raad verwerpt dan ook de exceptie: het tweede middel is ontvankelijk, ongeacht het belang van de verzoekende partijen.

2.

Krachtens artikel 42, §1 van het Gemeentedecreet heeft de gemeenteraad de volheid van bevoegdheid om alle aangelegenheden van gemeentelijk belang te regelen, zoals bedoeld in artikel 2 van dat decreet.

De gemeenteraad kan meer bepaald beslissen over elke aangelegenheid, waarvoor geen ander gemeentelijk orgaan bevoegd is te beslissen.

Artikel 4.2.25 VCRO, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt:

“Als de vergunningsaanvraag wegeniswerken omvat waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft, en het vergunningverlenende bestuursorgaan oordeelt dat de vergunning kan worden verleend, neemt de gemeenteraad een beslissing over de zaak van de wegen, alvorens het vergunningverlenende bestuursorgaan een beslissing neemt over de vergunningsaanvraag.

Als de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid had, maar geen beslissing heeft genomen over de zaak van de wegen, roept de provinciegouverneur op verzoek van de deputatie of de Vlaamse Regering, de gemeenteraad samen. De gemeenteraad neemt een beslissing over de zaak van de wegen en deelt die beslissing mee binnen een termijn van zestig dagen vanaf de samenroeping door de provinciegouverneur.”

Uit die bepaling volgt dat een beslissing over de zaak van de wegen noodzakelijk moet voorafgaan aan het verlenen van een vergunning voor de aanleg van wegenis waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft.

De voorafgaande beslissing van de gemeenteraad met betrekking tot de wegenis omvat niet alleen de goedkeuring van het wegtracé, maar ook van de wegwitrusting met alle aanhorigheden, zoals de keuze van wegverharding en bestrating, de wegwitrusting en de nutsleidingen, de aanleg van stoepen en wegboorden, de aanplanting, de inrichting van (eventuele) parkeerplaatsen, gratis grondafstand, en de weerslag op de mobiliteit, afwatering, waterzuivering, afvalophaling en noodzakelijke uitbreiding van maatschappelijke infrastructuur, zonder dat dit betekent dat de gemeenteraad ook kan beslissen over een goede ruimtelijke ordening.

3.

De gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij heeft op 20 maart 2018 over de zaak van de wegen onder meer als volgt beslist:

“ ...

Argumentatie

Het voorgestelde tracé is conform aan de bepalingen van het gerechtelijk vonnis en de vergunningsplichtige verbeteringswerken (verharden met dolomiet) kaderen in het aanbieden van meer comfort aan de zwakke weggebruiker.

...

Besluit:

Het tracé en de aanleg (verharding in dolomiet) van een gedeelte van de trage weg nabij Ezenhoek 26 en Itegemban 240 (verbinding Itegembaan-Ezenhoek) zoals voorzien op de bouwplannen gevoegd bij de stedenbouwkundige aanvraag SVA/6707 wordt goedgekeurd.

...”

Uit die beslissing blijkt dat de gemeenteraad zowel beslist heeft over het tracé van de wegenis, als over de wegwitrusting en aanhorigheden: er wordt concreet verwezen naar de verharding in dolomiet en de aanleg en het tracé worden goedgekeurd, zoals voorzien op de bij de stedenbouwkundige aanvraag gevoegde plannen, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft.

Zoals blijkt uit de beoordeling van het eerste middel, is de met de bestreden beslissing opgelegde voorwaarde alleen een verduidelijking van de korrelgrootte van het gekozen type verharding (‘dolomiet’) en helemaal geen wijziging van de ingediende plannen.

De verwerende partij respecteert in de bestreden beslissing met de keuze van dolomiet voor de wegverharding zowel de bij de aanvraag gevoegde plannen als de uitdrukkelijke goedkeuring door de gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij.

Door met de opgelegde voorwaarde de korrelgrootte van de ‘dolomiet’ te verduidelijken, miskent de verwerende partij dus helemaal niet de exclusieve bevoegdheid van de gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij om te beslissen over het tracé van de weg en de wegwitrusting met aanhorigheden.

De verzoekende partijen stellen ook nog dat de korrelgrootte van de 'dolomiet' een effect heeft op de waterhuishouding (en zo ook de beslissingsbevoegdheid van de gemeenteraad van de tweede tussenkomende partij aantast) en de Raad beoordeelt dat samen met hun derde middel.

De Raad verwierpt dan ook het tweede middel.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In hun derde middel voeren de verzoekende partijen als volgt de schending aan van artikel 8 van het decreet van 19 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (verder: DIWB), van artikel 4.7.23 VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ...

Doordat, het bestreden besluit wordt afgeleverd mits een beperkte aanpassing van de ter vergunning voorgelegde plannen, namelijk de beperking van het kaliber van de gebruikte ter vergunning voorgelegde wegverharding tot 0 tot 5 mm.

Terwijl, de zone waarop de middels het bestreden besluit vergunde weg zou worden aangelegd is gelegen in effectief overstromingsgevoelig gebied,

En terwijl, rekening houdende hiermee de Dienst integraal waterbeleid van de Provincie Antwerpen in zijn advies over de ter vergunning voorgelegde aanvraag stelde dat er gelet op de ligging van de betrokken zone in effectief overstromingsgevoelig gebied er zorg voor diende te worden gedragen dat er bij de uitvoering van de ter vergunning voorgelegde werken geen ruimte voor overstromingswater verloren dient te gaan, uiteraard de beperking van het kaliber van de te gebruiken halfverharding teneinde een voldoende aaneengesloten oppervlak te verkrijgen een evident effect heeft op de afwateringscapaciteit van de te verhardende zone, nu het uiteraard weinig betoog behoeft dat een verharding met een klein kaliber met het oog op het verkrijgen van een aaneengesloten wegoppervlak, dat bovendien zal worden overreden door landbouwvoertuigen met een gewicht tot 40 ton een evident effect heeft op de waterdoordringbaarheid van deze verharding en dus een verlies betekent van ruimte voor overstromingswater,

En terwijl, uit de in het middel aangehaalde bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheden bij de beoordeling van een hen ter vergunning voorgelegde handeling of inrichting er zorg voor dient te dragen dat door de uitvoering van de ter vergunning voorgelegde werken geen schadelijk effect ontstaat op de plaatselijke waterhuishouding, of minstens dit effect zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd, en dit door het weigeren van de vergunning dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan op te leggen,

En terwijl, uit de motivering van het bestreden besluit op geen enkele wijze blijkt dat de deputatie de door haar opgelegde voorwaarde die erin bestaat het kaliber van de te gebruiken wegverharding dient te worden beperkt tot 0/5 mm. teneinde een goed aaneengesloten oppervlak te beschouwen het effect van deze voorwaarde op de plaatselijke waterhuishouding heeft beoordeeld in het licht van de verplichting die zij heeft in toepassing van artikel 8 van het decreet integraal waterbeleid, laat staan dat zij in

het bestreden vergunning op enige wijze zou hebben gemotiveerd waarom naar haar oordeel het effect van deze plaanpassing op de plaatselijke waterhuishouding nihil of te verwaarlozen zou zijn geweest,

Zodat, de deputatie door aan de afgeleverde vergunning een voorwaarde te verbinden die een evident effect heeft op de plaatselijke waterhuishouding in een reeds nu al effectief overstromingsgevoelig gebied, doch zonder het effect van deze voorwaarde op de plaatselijke waterhuishouding te evalueren laat staan te motiveren waarom dit effect naar haar oordeel onbestaande of verwaarloosbaar zou Zijn de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden.

...”

2.

De tussenkomende partijen betwisten de ontvankelijkheid van het derde middel, hoofdzakelijk met herhaling van hun excepties met betrekking tot het eerste middel en het tweede middel en bovendien omdat de verzoekende partijen niet verduidelijken hoe de verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 4.7.23 VCRO schendt.

Ten gronde stellen de tussenkomende partijen:

“ ...

Ondanks dat de aanvraag het kaliber van de te gebruiken verharding niet gespecificeerd heeft en het bijgevolg mogelijk was dat de verharding uitgevoerd werd in eender welk kaliber van dolomietverharding, heeft de Provinciale Dienst Integraal Waterbeleid het niet nodig geacht enige voorwaarde hieromtrent op te leggen.

Als gespecialiseerd orgaan ter zake, heeft de Provinciale Dienst Integraal Waterbeleid besloten dat de mogelijke schadelijke effecten voor de waterhuishouding verwaarloosbaar zijn, indien elk van de voorwaarden in het advies nageleefd wordt.

Aangezien in de bestreden beslissing de stedenbouwkundige vergunning afgegeven is onder voorwaarde van naleving van dit advies, kan besloten worden dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de effecten van de aanvraag op de waterhuishouding en er voor gezorgd door het opleggen van deze voorwaarde dat geen schadelijke effecten ontstaat.

Er wordt ten andere ook niet door verzoekende partijen aannemelijk gemaakt dat de beperking van het kaliber t.a.v. de voorziene dolomietverharding effectief een impact kan hebben op de waterhuishouding. Zij beweren veel doch laten na één en ander aan te tonen.

Nu dit in elk geval geen relevante discussie is, zo blijkt uit het advies van de Provinciale dienst die het niet nodig vond het gebruikte kaliber op enerlei wijze te onderzoeken, kan dit derde middel geenszins tot enige schending aanleiding geven.

Verwerende partij heeft dan ook met de nodige zorgvuldigheid het dossier beoordeeld en een beslissing genomen. Dit wordt ook op geen enkele wijze door verzoekers tegengesproken.

...”

3.

De verzoekende partijen antwoorden in hun toelichtende nota:

“ ...

Beroepers hebben in het kader van het openbaar onderzoek geen opmerkingen geformuleerd t.a.v. de waterhuishouding, hier waren op het eerste zicht ook geen problemen. Feit is echter dat de geïmagineerde voorwaarde tot gevolg heeft dat er een te verwachten effect op de waterhuishouding zal komen. Zoals in het middel aangegeven, vrezen beroepers dat hierdoor de waterhuishouding negatief zal worden beïnvloed.

Tussenkomen partij lijkt te willen stellen dat, omwille van de omstandigheid dat beroepers deze gevreesde hinder niet eerder in hun beroepsschrift hebben aangegeven, het middel onontvankelijk zou zijn. Artikel 35, 3 e lid DBRC-Decreet, dat het beginsel van 'belang bij het middel' decretaal heeft vastgelegd, luidt echter "Een onwettigheid geeft alleen aanleiding tot een vernietiging, als de partij die ze aanvoert, wordt benadeeld door de ingeroepen onwettigheid.

Er valt niet in te zien waarom het derde middel niet zou voldoen aan bovenstaande voorwaarde.

Het Grondwettelijk Hof heeft daarenboven nog recentelijk geoordeeld dat het belang bij het middel niet overdreven restrictief mag worden geïnterpreteerd.

Er valt dan ook niet in te zien waarom beroepers geen belang zouden hebben bij het middel.

B) Gegrondheid van het middel

Tussenkomen partij stelt dat er een advies van de Provinciale Dienst Integraal Waterbeleid voorhanden is en dat hier geen voorwaarden werden opgenomen t.a.v. het kaliber van de dolomiet. Tussenkomen partij lijkt hieruit te willen afleiden dat er aldus geen probleem kan zijn.

Feit is natuurlijk dat de voorwaarde, waarbij een extra klein kaliber wordt vastgelegd, slechts bekend werd bij het uitvaardigen van het bestreden besluit. De Provinciale Dienst Integraal Waterbeleid had hier geen kennis van. Essentieel hierbij is uiteraard dat de Dienst wel nadrukkelijk stelde dat 'geen ruimte voor overstromingswater verloren mag gaan'. Vanzelfsprekend heeft een beperking van het kaliber een groot effect op de waterhuishouding, zoals reeds uitgelegd in het middel.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen hebben, als eigenaars van het perceel, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft (en waarop de tweede tussenkomende partij een publiekrechtelijke erfdienstbaarheid van overgang heeft) en van de aanpalende gronden, belang bij een middel dat de toetsing van de aanvraag aan de bepalingen met betrekking tot het waterbeleid viseert.

Dat de verzoekende partijen, tijdens de administratieve beroepsprocedure, geen gewag gemaakt hebben van eventuele wateroverlast, doet niet ter zake, zeker nu zij een negatieve impact op de waterhuishouding vrezen door de voorwaarde in de bestreden beslissing met betrekking tot de korrelgrootte van de dolomiet: dat die voorwaarde opgelegd is om tegemoet te komen aan bezwaren van de verzoekende partijen, is eveneens irrelevant.

Het derde middel is onontvankelijk voor zover de verzoekende partijen de schending van artikel 4.7.23 VCRO inroepen: noch in hun inleidend beroepsverzoekschrift, noch in hun toelichtende nota stellen de verzoekende partijen, zoals vereist door artikel 15, 4° van het Procedurebesluit, hoe de verwerende partij met de bestreden beslissing artikel 4.7.23 VCRO schendt.

2.

Artikel 8, §1 en 2 DIWB bepaalt, in zijn op de bestreden beslissing toepasselijke versie:

“§ 1. De overheid die moet beslissen over een vergunning, plan of programma als vermeld in § 5, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma's, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren.

...

§ 2. De overheid houdt bij het nemen van die beslissing rekening met de relevante door de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheerplannen, bedoeld in hoofdstuk VI, voor zover die bestaan.

De beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval rekening wordt gehouden met de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid.

...

Uit artikel 8, §1 en §2 DIWB volgt dat de beslissing om een stedenbouwkundige of verkavelingsvergunning te verlenen, een formele motivering moet bevatten waaruit blijkt dat de in artikel 8, §1 DIWB bedoelde watertoets uitgevoerd is.

Uit die motivering moet meer bepaald blijken ofwel dat, als gevolg van de werken, waarvoor een vergunning wordt verleend, geen schadelijke effecten ontstaan, zoals bedoeld in artikel 3, §2, 17° DIWB, ofwel dat zulke effecten wél kunnen ontstaan, maar door het opleggen van gepaste voorwaarden zoveel mogelijk worden beperkt of hersteld: wanneer dat niet mogelijk is moet een vergunning worden geweigerd.

Bovendien moet de vergunningverlenende overheid bij het nemen van de beslissing de aanvraag toetsen aan de in de artikelen 5 en 6 DIWB bepaalde doelstellingen en beginselen.

Artikel 3, § 2, 17° DIWB definieert “schadelijk effect” als:

“ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een

menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte gebouwen en infrastructuur, gelegen buiten afgebakende overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht, het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de samenhang tussen een of meer van deze elementen.”

3.

De vergunningverlenende overheid beslist, als orgaan van actief bestuur, in het kader van de doelstellingen van het DIWB, of door de aangevraagde constructies een schadelijk effect moet verwacht worden voor het watersysteem.

De Raad kan zijn beoordeling met betrekking tot de watertoets niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid, maar alleen onderzoeken of de vergunningverlenende overheid haar bevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend, meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en, op basis daarvan, geen kennelijk onredelijke beslissing genomen heeft.

4.

De bestreden beslissing bevat de volgende waterparagraaf, met concrete verwijzing naar het voorwaardelijk gunstig advies van de provinciale dienst Integraal Waterbeleid:

“ ...

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het terrein van de aanvraag gelegen te zijn in een effectief overstromingsgevoelig gebied.

Het voorliggende project voorziet de mogelijkheid van het bouwen of verharden van een aanzienlijke oppervlakte, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding,

Uit het advies van de provinciale Dienst Integraal Waterbeleid blijkt dat de mogelijke schadelijke effecten voor de waterhuishouding kunnen worden ondervangen indien volgende voorwaarden worden nageleefd:

- Er wordt een verharding aangelegd voor de trage weg in dolomiet afgewerkt tussen boordstenen. De verhardingen en funderingen dienen bestand te zijn tegen het overrijden van de onderhoudsmachines tot 40 ton (tractoren en kranen op banden op rupsen)*
- De werken gebeuren plaatselijk ook in effectief overstromingsgevoelig gebied. Er mag geen ruimte voor overstromingswater verloren gaan, De verharding van de trage weg dient ingewerkt te worden zodat het maaiveldpeil behouden blijft. De uitgegraven grond dient afgevoerd te worden uit overstromingsgevoelige zones*
- De bestaande inbuizing heeft een diameter 500mm en is te klein gedimensioneerd. Bovendien ligt de inbuizing schuin waardoor de instroom slechts voor 40% vrij is door aanslibbing. Een vernieuwing van de inbuizing dient gekoppeld aan de werken aan de trage weg voorzien te worden*

De aanvraag is in overeenstemming met de direct werkende normen binnen andere beleidsvelden dan de ruimtelijke ordening mits het advies van de provinciale Dienst Integraal Waterbeleid strikt nageleefd wordt.

...”

In het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing legt de verwerende partij uitdrukkelijk op dat het advies van de provinciale dienst Integraal Waterbeleid van 25 augustus 2017 moet nageleefd worden.

Om alle gebruikers een optimaal comfort te bieden en tegemoet te komen aan de voorwaarde van de provinciale dienst Integraal Waterbeleid dat de verharding bestand moet zijn tegen het er over rijden met onderhoudsmachines, legt de verwerende partij bovendien een maximaal kaliber korrel dolomiet van 0/5 op, zodat het oppervlak voldoende aaneengesloten is.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat die beoordeling door de verwerende partij, met inbegrip van de opgelegde voorwaarden dat het advies van de provinciale dienst Integraal Waterbeleid moet nageleefd worden en met betrekking tot het kaliber van de dolomiet, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is, noch dat er door de bestreden beslissing wel schadelijke effecten te verwachten zijn.

De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere stelling, zonder concrete onderbouwing ervan, dat het gekozen kaliber een “evident nadelig effect” heeft op de afwateringscapaciteit en de waterdoordringbaarheid van de verharding en daardoor, in strijd met het advies van de provinciale dienst Integraal Waterbeleid, ruimte verloren gaat voor overstromingswater.

De provinciale dienst Integraal Waterbeleid beschouwt het gekozen type verharding dolomiet in het algemeen nochtans aanvaardbaar, zonder een minimale of maximale korrelgrootte op te leggen, waaruit blijkt dat de korrelgrootte van de dolomiet, volgens de provinciale dienst Integraal Waterbeleid, geen impact heeft op de waterhuishouding.

De Raad verwerpt dan ook het derde middel.

VII. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de procespartij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad, op verzoek, een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de procespartij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

De verzoekende partijen vragen hen, ten laste van de verwerende partij, een rechtsplegingsvergoeding van 800 euro toe te kennen, maar zij zijn niet de ten gronde in het gelijk gestelde procespartijen, zodat de Raad dat verzoek verwerpt.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BERLAAR en van de gemeente BERLAAR, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, meer bepaald het door de verzoekende partijen betaald rolrecht ten bedrage van 400 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 3 september 2019 door de eerste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Stephanie SAMYN

Eddy STORMS